28 DE ANI
National
Cotidian fondat în 1997

Scris de **Nicholas Cezar** 2025-10-15

Statul paralel și-a făcut upgrade/Strategia lui Nicușor: trupe afară, frică acasă!

Scriam în numărul de marți că abia acum înțelegem și noi cum au stat lucrurile, în realitate: efectul întâlnirii Trump-Putin, din Alaska, n-a fost altul decât acela de a arăta lumii că marile decizii nu se mai iau nici la Bruxelles, nici la Berlin, nici în capitalele statelor „partenere". Pacea din Orientul Mijlociu, oricât de fragilă ar fi, s-a negociat la rece, între doi lideri care și-au împărțit hărțile, sferele și liniile roșii. Iar Europa a rămas, din nou, la masa copiilor, primind firimituri de la ospățul geopolitic al „greilor" planetei.

Politologii realiști, de la Mearsheimer încoace, ne spun de ani buni că lumea unipolară s-a încheiat. Că democrația liberală nu mai este un export garantat, iar Occidentul se clatină între propriile iluzii.

Ucraina, ne place sau nu, este exemplul perfect al unui experiment strategic dus prea departe, în numele unei ordini care nu mai există. Și, din păcate, „marea familie euroatlantică", în loc să își pună întrebări despre propriile greșeli, își caută dușmani imaginari.

România și arta de a negocia obediența

Aici intervine România, statul de serviciu al tuturor alianțelor, dar fără o strategie proprie. Suntem țara care răspunde „da” înainte să audă întrebarea care-i va fi pusă. Într-o lume în care liderii negociază pacea sau influența, România își negociază doar obediența. Când marile cancelarii discută despre multipolaritate, noi încă visăm să dăm „raportul la Bruxelles” și ne rugăm pentru o vizită oficială de 15 minute pe unde pe la Washington, nu trebuie să fie neapărat la Casa Albă.

La fiecare cutremur geopolitic, România reacționează cu un reflex de supunere. Dacă un aliat din Vest strănută, Bucureștiul se pune pe vaccinare geopolitică. De la „parteneriate strategice” până la „angajamente necondiționate”, Nicușor Dan, Ilie Bolojan, Sorin Grindeanu și predecesorii lor au transformat politica externă într-un exercițiu de loialitate publică, nu de interes național.

În interior, povestea devine și mai amară.

Sub pretextul securității naționale și al „războiului hibrid”, statul român pare să redescopere tentația controlului total. Noile doctrine de apărare vorbesc despre „combaterea amenințărilor informaționale”, dar nimeni nu definește clar ce înseamnă asta. E suficient un „pericol neprecizat” pentru ca drepturile civile să devină opționale, presa incomodă – o țintă, iar opoziția – suspectă de trădare.

Așa-numitul „război hibrid” despre care vorbește Nicușor Dan este o umbrelă sub care poate încăpea orice: de la un articol critic scris de ziariștii care nu iau poziția drepți până la un protest spontan. Dacă legea-i neclară, intențiile pot fi oricât de clare. Iar acolo unde ambiguitatea devine strategie, libertatea este doar o paranteză.

Paradoxal, România vorbește tot mai des despre „reforme” și „transparență”, în timp ce reînvie mecanisme vechi de supraveghere și control a întregii țări, de la societate la economie. De fiecare dată când se schimbă un ciclu politic, apar aceleași structuri, aceleași lozinci, aceleași „binomuri” reinventate cu altă siglă și același zel. Se schimbă doar justificarea: ba e corupția, ba e Rusia, ba e fake news-ul. Iar în spatele cortinei nimic nu se schimbă cu adevărat.

Binomul is back!

Românul are memorie scurtă, asta e limpede. La doar câțiva ani după ce ne-am jurat că am închis definitiv capitolul binomului SRI-DNA, președintele Nicușor Dan, omul care fuge de marile scene internaționale ca dracul de tămâie, ne anunță senin că, iată, „noua strategie națională de apărare” readuce SRI-ul în lupta împotriva corupției.

Ce frumos! Parcă nici n-am ieșit vreodată din epoca interceptărilor și a dosarelor făcute pe genunchi, în noapte, cu mandat „de siguranță națională”.

Nicușor Dan a lipsit, ce-i drept, de la ONU, a lipsit și de la summit-ul din Egipt, dar asta numai pentru că a stat acasă și și-a făcut temele: România are nevoie de un nou inamic intern! Dacă rușii sunt prea departe, de ce să nu luptăm cu… propriii noștri cetățeni? Și cine să ne apere de ei, dacă nu vechii amici de la SRI? În noul plan prezidențial, Serviciul Român de Informații va fi din nou cu ochii pe „corupție”. „Din proprie inițiativă”, zice domnu’ Dan. Scurt, dar cu potențial exploziv cât un dosar la DNA.

Din proprie inițiativă înseamnă, de fapt, că serviciul poate decide singur ce afacerist, ce politician sau ce medic este „suspect”. De acolo până la un nou val de „execuții morale” în presă și „coincidențe judiciare”, mai e doar un pas.

Și ca tabloul să fie complet, la orizont se profilează și o altă „strategie”: trimiterea de trupe românești în conflicte externe. Cum adică? După 35 de ani de democrație și independență, ajungem să ne oferim soldații pe post de carne de tun, la ordinele aliaților mai mari?

Poate că Nicușor Dan, cu tot aerul său de profesor timid, pe care l-au speriat și „bobocii” de-a 9-a, a uitat că România are, deja, destule fronturi interne – spitale ruinate, profesori plătiți mizerabil și o economie care abia respiră, fiindcă merge doar pe consum, nu producție.

Alesul lui Macron visează la un „război hibrid”. Că e cu Rusia, cu presa independentă sau cu propria populație, nu mai contează. Important e ca cineva să fie dușmanul. Și dacă nu

există, îl fabricăm.

Așa că, pregătiți-vă: vine România 2.0, cu „Statul paralel” relansat sub formă de startup de securitate națională, cu SRI la butoane, DNA la pupitru și armata la graniță. Totul, pentru binele poporului, desigur.

Cine nu înțelege, e dezinformator rus. Sau corupt. Sau ambele.